

Judenrigsministeren (Skeel): Med Hensyn til det under Nr. 14 stillede Vædringsforslag om Understøttelse til en ikke nævnt Mand, men som vi jo kjende Allesammen, da skal jeg kun indskrænke mig til at erklære, at forsaavidt begge Rigsdagens Afdelinger blive enige om at yde et saadant Tilskud, skal jeg ikke gjøre nogen Indvending derimod. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 19 angaar, skal jeg tillade mig at bemærke, at den Assistance, der hidtil har været tildelt den paagjældende Embedsmand, nemlig Vandbygningsdirektøren, aabenbart har været altfor lille. Det er klart, at foruden at den nævnte Embedsmands Sygdom har bevirket nogen Forhaling af Forretningerne, saa har dog ogsaa den Omstændighed, at han har manglet fornøden Assistance, havt overordentlig Del deri. Det er nemlig saa, at de Forretninger, som ere henlagte under Vandbygningsdirektøren, i Løbet af den sidste Tid selvfølgelig ere vorede i en ganske betydelig Grad, og det er ligesaa sikkert, at den store Del af de Forretninger, han har, gjør det nødvendigt eller bør gjøre det nødvendigt, at han reiser meget. Men der er netop den væsentlige Hindring for ham i at reise, at han har betydelige Kontorforretninger, og at han ikke har nogen Hjælp til at besørge disse. Han maatte have en Assistance, der var saadan, at han ved at give et Skelet til en Erklæring kunde overlade til denne under sine Forværelser at udføre en væsentlig Del af Kontorarbeidet. Naar dette ikke er Tilfældet, naar han, som det hidtil har været Tilfældet, ene har været henvist til sin egen Arbeidsdygtighed, lider Besørgelsen af Forretningerne derunder, ikke blot fordi han bliver overbeholdt, men ogsaa derved, at de Altliggende, som ligge under ham, lide ved, at han er forhindret fra at gjøre de nødvendige Reiser. Jeg skal derfor meget ønske og vil gjøre det til Gjenstand for Overveelse med det ærede Udvalg inden 3die Behandling, om man ikke vil gaa ind paa at give denne Forhøielse til Assistance, som er begjæret, og som jeg tror er meget vel anvendt i dette Tilfælde. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 20 skal jeg bemærke, at naar der er taget en ringe Afgift for Benyttelsen af Kongens Have til Børnevogne, er Meningen dermed ikke den at ville faae nogen Indtægt deraf, men derimod at forhindre en Overfyldning, som let kunde gjøre, at Haven ikke blev benyttet i andre Henseender. Selv om man vilde se bort derfra og sige, at de Børne kunde nok finde andre Steder at gaa, vilde det dog være skadeligt for Havens Bevarelse, at den saaledes blev over-

fyldt med Børn, Ammer og Soldater, der just ikke tage noget Hensyn til de Anlæg, der er. Det turde dog mulig være temmelig meget, dersom der endog saa skulde udstedes en saadan særlig Opfordring, som nu blev omtalt af den ærede Ordfører. Smibler tid kan vel Sagen ordnes paa en anden Maade. — Spørgsmaalet, om det vil være rigtigt, at det Beløb, hvormed man vil understøtte Frøkontrollen, udbetales fra Indenrigsministeriet til den paagjældende Mand, der styrer Frøkontrollen, eller om det bør udbetales gennem Landhusholdningssekskabet, har baade i Udvalget og her været gjort til Gjenstand for nogle Betragtninger, som jeg i det Væsentlige ikke kan gaa ind paa. Man har troet, at Sagen vilde vinde derved, at Landhusholdningssekskabet nedsatte et Udvalg, hvor der var Kundighed i forskellige Retninger, som ere af Betydning ved Bedømmelsen af disse Forhold til at understøtte den paagjældende Bestyrer af Institutet, der ikke kan have Kundskab i alle Henseender. I dette Udvalg var Mænd som Røstrup f. Ex., som jo er en mere theoretisk dannet Mand, men der var ogsaa bekendte dygtige Landmænd, f. Ex. Holm til Verchenfeld, tror jeg, og flere, hvis Tilsyn med Besørgelsen af Forretningerne ganske vist ikke kunde betragtes paa anden Maade, end at det maatte give en yderligere Betræggelse før, at de Pengene, der gives til Djemedet, blive vel anvendte, hvorfor deres Tilsyn maatte antages at ville skaffe Institutet Tillid blandt Befolkningen. Foruden hvad der tidligere har foreligget i den Retning hvori jeg udtaler mig, har jeg igaar modtaget en Skrivelse fra selve Bestyreren af Institutet, hvori han udtaler, at han som Bestyrer af Frøkontrollen maa anse det for misligt, om den Tilføielse, som er stift af Finantsudvalget, skal tages til Følge. Det kunde medføre, at Frøkontrollen atter kom til at staa alene, efterat det kongelige Landhusholdningssekskab ifølge hans eget Ønske i Uighed med, hvad der er Tilfældet i Udlandet, har nedsat et Udvalg af kyndige Mænd for at støtte Frøkontrollen. Han udtaler sig endvidere om den Rætte, han har deraf, og ender med at sige: „Seg maa derfor anse det for meget ønskeligt, at den Samvirken, der nu er knyttet mellem det kongelige Landhusholdningssekskab og Frøkontrollen, ikke hæves, men snarere yderligere fæstes“, og han beder Ministeriet om at anvende den Indflydelse, det har, for at en saadan Tilføielse til Bevillingen ikke skal ske. At Statsunderstøttelsen ydes til private eller halv private Diemed uden nogenformig Kontrol, ville vistnok de Allerfleste være enige med mig i